

Musa ƏLƏKBƏRİLİ

MƏNİM SEVGİM RUH SEVGİSİ

Can eriyib, nefes qalıb,
Gözümüzdeki hevəs qalıb.
Qulağında bir səs qalıb;
Menim sevgim ruh sevgisi -
İnsanlıq Nuh sevgisi...

Gözəllik gözümüzün yağı,
Gözəllik sinəmin dağı.
Su üstə soyud budağı
Menim sevgim ruh sevgisi -
İnsanlıq Nuh sevgisi...

Başında bir sorğu gedir,
Çəmənimdə solğun gedir,
Yaş yetmişə doğru gedir,
Menim sevgim ruh sevgisi -
İnsanlıq Nuh sevgisi...

Göyden gelən bu iham, təb,
Əsil sevgi, əsil məktəb.
Müxtəsəri budu mətbət
Menim sevgim ruh sevgisi -
İnsanlıq Nuh sevgisi...

Sevgi yanan tannı şəmi,
Sevgi, hayat tapdı hamı.
Men olmadım yet adamı
Menim sevgim ruh sevgisi -
İnsanlıq Nuh sevgisi...

Təbəssümü üzə bəndəm,
İstil, ilq sözə bəndəm.
Bir qınqıya, kəzə bəndəm,
Menim sevgim ruh sevgisi -
İnsanlıq Nuh sevgisi...

Haqq yolunu tapşan ağır,
Məlek sevər, tənn öyr.
Ən ağırsız, ən bəxtəvar
Yerin, göyün səx sevgisi,
Menim sevgim ruh sevgisi -
İnsanlıq Nuh sevgisi...

Mənim Qarabağdan şeir yazmağım

Bir iyənin ulduzundan keçməkdi,
Ağrlıların ağırını sevməkdi,
Diri gözle cəhənmə köçməkdi,
Menim Qarabağdan şeir yazmağım.

Dağ çayının gerisine üzüməkdi,
Yanar qordan sapa təsbeh düzəmkədi,
Ən dözləməz işgencəyə dözməkdi
Menim Qarabağdan şeir yazmağım.

Ucu doğanağa çatırı örkənin,
Axır çatlayacaq qabı sirkənin.
Hucum əmri olsun qoy bu ölkənin,
Menim Qarabağdan şeir yazmağım.

Nehayat dikəltiñ millət qəddini,
Yərsin öz sebrinən bu daş səddini.
Yurdumdan yağının silsin rəddini
Menim Qarabağdan şeir yazmağım.

BU SƏNİN DEDİYİN SEVGİDİ

Seyrələn saçlının ağıra gəlir,
Borəni, çıxınlı dağına gəlir.
Ömrünün ixtiyar çağına gəlir
Dəmə daşın səngidi vallah,
Bu şənин dediyin sevgidi vallah.

O gülü bu saqaq üzə bilməzdir,
Arxayı, tamkinli gəza bilməzdir.
O boyda sevincə döza bilməzdir
Onunçun yollarda ləngidi vallah,
Bu şənин dediyin sevgidi vallah.

Bilməzdim "he" imiş dilindəki "yox",
Onluğa hədfəmiş kipiriyində ox.
Mən elə sevirmən bu sevgidən çox
Ömrün qocalıqla cangidi vallah
Bu şənин dediyin sevgidi vallah.

BU BOŞ, BU KİMSƏSİZ, QİFİLİ EVƏDƏ

Tutub küçün-bucağı hörməçək toru,
Közərin, alışır sinəmin qoru.
Di gal ürəyini infarktdan qoru,
Bu boş, bu kimsəsiz, qifili evda.

Qalib bir tərəfdə qabi-qacağı,
Təndir çat verib, yanırın ocağı.
Göynəyir, sizlər anı夸çağı
Bu boş, bu kimsəsiz, qifili evda.

Menan ürəyindən oda qalanan,
Bulaq gözürlüyü caya çalanan.
Qapısı kürənən, həndi talaşan
Bu boş, bu kimsəsiz, qifili evda.

Gör hansı zülümüne onu qurmuşuq,
İndi da ələcsiz susub durmuşuq.
Biz da ağızmanıza qifil vurmuşuq
Bu boş, bu kimsəsiz, qifili evda.

Yaram açıqdadır, hasret duzlayır,
Yay günü səynimədə könük buzlayır.
Atamın, anamın ruhu sizləyir,
Bu boş, bu kimsəsiz, qifili evda.

O ŞEİR ŞEİR OLUR

İlan çalmış adamtak

Sübə qədər yatasam,

Yoluma çıxın daşı

Dırmağımla ovmasam,

Dişlerimle çapmasam,

Gezdiyim fikri, sözü,

Dəryalarını qoynundan

Mirvaritək tapmasam,

Mayasına, ruhuna

Ürəyimi qalmasan,

O şeir şeir olur.

Sözün ucundan tutub
Ucuzluğa gədenlər,
Şöhrət havası ilə
Siz ay duza gədenlər,
Sübhədək qorvluması
Şəhid ruhu canımda,
Vətən bütövləşməsə
Əgar heyecanımda,
Bu çəkdiyim ağrılard
Əks-səda verməsə
İliyimde-qanımda
O şeir şeir olur.

Böyük Turan elinin
Bir parçası olmasam,
Taleyiñi düşündür
Kövreləməsə, dolmasam,
Yarpaq-yarpaq açılıb,
Çıçık-çıçık solmasam,
Car verib qaləməndən,
İstiyimi almasam,
Qəlbimi bir saz kimi,
Kökleməsəm, qalmasam
O şeir şeir olur.

Na qafıya tutanam,
Na belə izleyənəm,
Şəhərin alatoran
Bu ikindi çağında
Xəyalilar quçağında
Halalıca qismətimi
Tərəndən gözləyənəm,
O mənimi bu anında
Harayıma çalmasa,
İlahi istayıny
İstiyime qatmasa
O şeir şeir olur.

Əlcətməz bir isteyin
Ocağında yanmasam,

Bir qarṭala dönüb mən,

Zirvələrə qonmasam,

Şəhərin ayzəndə,

Şaxtaşında donmasam,

Sözlərə rəndəlyib,

Mışraları yonmasam,

Üräyimin al qan,

Gözlerimində dammasa,

Bu vətanın, bu yurdun,

Bütövlik möqamına

Ürəkden inanmasam,

Öxum, sen anıb,

Man özümüñ dammasam,

O şeir şeir olur.

Nə deyim, nə danışım,
Şeirə olan tələbdən,
Nasının haqq səsi
Yenə batır Halabda.
Dünyanın hər yerində
Günahsız qanlar axır.
Dəryaların qoynunda
Axır, insanlar axır.
Mən bu dardı çökəməsəm,
Özüm öz böğazına
Əzayiltək çökəməsəm
O şeir şeir olur.

SÖZÜ

O, səhrada azmış adam kimidi,
Yazma gal yerinə düşməyen sözü.
Ay şair, tələsik dile getirme,
Qalbinin onduda bishəyən sözü.

Ömrü bada verib qeyli-qalında,
Macnun görkəmində, Cünün halında.
Nazılıy oynayıb parda dalında,
Şəsənən sübhə qəder dincəyən sözü.

Ağır günahını bari duyursan,
Güldü, içək-icək niyyətənəyən?
Küləklər özündə çılpaq qoysur
Payız sazağında üzüyən sözü.

Düşən de yolunda heyden, tapasən,
Kamandan umasən, neydən tapasən.
Yerdən çıxarsan, gəyindən tapasən
Qanına, ruhuna işləyen sözü.

Qismətinə düşən dərddi, qibardı,
Qəzəbi, hikəsi köksün yərdi.
Arxan uçurumdu, önün hasardı,
Neyinənən ox kimi deşməyen sözü?

O ki vərlığını talayib, söküb
Bele ucuz tulma, ortaya töküb.
Bir arqalı kimini sinəna çöküb
Şəməş-əşim-əşəmən sözü.

Kündən küt gedirə cuma arsına,
Düz ayri görənər, avand tərsinə.
Necə qatacaqsan salıf darsına
Çəşmenin gözündən içməyen sözü?

Söz var sahiblik eli yalanır,
Söz dər var birləşə daş yamanır.
Zamanın sözü var, sözün zamanı,
Ay Musa, ayma heç keçməyen sözü!